

นวนิยายไทย

ลมพัดผ่านดาว • ว.วินิจัยกุล

พิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์พีรบีบีส์, สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : พฤษจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๓๘๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ว.วินิจัยกุล

ลมพัดผ่านดาว.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๕๓๓ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-662-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุทธิมา เสตรา

สำนักพิมพ์พีรบีบีส์ ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.sakulthaionline.com

“ความรักเป็นสิ่งที่เข้าใจได้” ตัวละครตัวหนึ่งบอกไว้อย่างนั้น

จะเป็นความอ่อนเยาว์ต่อโลก อ่อนแอทางอารมณ์ หรือมงายไร้เหตุผล
อย่างไรก็ตามหนึ่งก็แล้วแต่ สิ่งเหล่านี้ที่สืบเนื่องมาจากความรัก แม้ผู้เป็นเจ้าของจะ
รู้สึกขงหรือเหยียดหยามตัวเอง และเจ็บปวดกับมันเสมอมา ในใจก็ได้ตั้งมั่นเสีย
แล้วว่า ขึ้นชื่อว่า ‘รัก’ เสียอย่าง อะไรๆ ย่อมแก้ไขได้หมด

ทั้งเรื่องราวของคน และความรัก ความยิ่งใหญ่ของมันล้วนแปรเปลี่ยนได้
เสมอ เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งที่เราไม่รู้ สิ่งที่เป็นจริง ก่อนหน้าและภายหลัง ย่อมเป็น
ไปได้เสมอที่จะแตกต่างในวันหนึ่ง ไม่มีเกณฑ์อะไรที่จะวัดค่าได้ หรือหยุดยั้งไว้ให้
พอดีตรงที่เราชอบได้ ไม่ว่าจะมองทางใด ก็ล้วนไม่มีข้อกำหนดตายตัว เมื่อมุมใน
การมองโลกเปลี่ยน ภาพที่เห็นก็เปลี่ยน กรอบในใจอาจจะกว้างขึ้น ความอึดอัด
ลดลง การพลิกหรือการคืนของเรื่องราว ของตัวละคร จึงน่าจะเป็นคำตอบของความ
ความแตกต่างเหล่านั้น เป็นคำตอบที่อยู่ในสายลม พร้อมจะพัด-ผ่าน-หรือพบ
สิ่งใดๆ ได้ตามปรารถนา...เหมือนหัวใจคน

‘ลมพัดผ่านดาว’ เป็นนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่คงไม่ต้องแนะนำอะไรมาก นอกจากว่าผู้เขียนประสงค์จะแสดงชีวิตของหนุ่มสาวคนรุ่นใหม่ ในปี ๒๕๕๐ ที่มีค่านิยมการดำเนินชีวิต ผิดแผกแตกต่างไปจากคนรุ่นพ่อแม่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน ความรักและการเลือกคู่

ดาราชา วายุ ทรงวัชร และตัวละครอื่นๆ ไม่ได้เป็นการจำลองชีวิตใครมา โดยเฉพาะก็จริง แต่ผู้อ่านอาจจะรู้สึกว่าเขาและเธอคือคนที่เดินกันอยู่ตามถนนหนทาง ไม่ห่างจากตัวเรา เป็นเพื่อน เป็นญาติ เป็นคนรู้จัก คนใดคนหนึ่งก็เป็นที่

เรื่องนี้มีความพิเศษกว่านวนิยายเรื่องก่อนๆ ของผู้เขียนอยู่สักหน่อย ก็คือมีตอนจบ ๒ แบบให้เลือก แบบแรกเป็นความตั้งใจของผู้เขียนที่วางโครงเรื่องไว้ตั้งแต่เริ่มต้น ส่วนแบบที่สอง จุดประกายขึ้นมาในสมองเมื่อเขียนมาถึงจะถึงตอนจบ จากการสนทนาพากับคุณ “ธาวี” เพื่อนเก่าที่เป็นนักอ่านท่านหนึ่ง ทำให้เรื่องสามารถแยกตอนจบออกไปเป็นอีกแบบได้อย่างไม่นึกฝันมาก่อน ผู้เขียนเขียนไปจนจบได้โดยไม่ต้องมารื้อเนื้อเรื่องและรายละเอียดเดิม ในความรู้สึกของผู้เขียน เป็น ‘นวัตกรรม’ ในประสบการณ์การเขียนเลยทีเดียว อาจจะทำได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ทางจบแบบที่สอง ได้นำมาเรียบเรียงไว้เป็นภาคพิเศษท้ายเล่ม แทนการจัดบทอย่างทีละเป็นตอนๆ ในนิตยสารสกุลไทย เพื่อจะทำให้ท่านอ่านได้ง่ายยิ่งขึ้น แต่ไม่ได้เปลี่ยนเนื้อเรื่องแต่อย่างใด

ขอขอบคุณน้ำใจของคุณ “มนันยา” นักเขียนและนักแปลรุ่นพี่ที่ให้ความเอื้อเฟื้อเสมอมาในการตั้งชื่อนวนิยายให้ถูกใจผู้เขียน ยิ่งกว่าคิดเองหลายต่อหลายเรื่อง รวมทั้งเรื่อง ‘ลมพัดผ่านดาว’ นี้ด้วย

หวังว่าท่านผู้อ่านจะได้รับสาระและบันเทิงจากนวนิยายเรื่องนี้ ตามสมควร ขอโน้มรับดอกไม้และก้อนอิฐทุกก้อนที่ส่งมาตีชมหนังสือเรื่องนี้

ว. วจนัยกุล
ลมพัดผ่านดาว

๑ ารชาขั้บรมมาถึงบ้านเมื่อเวลาล่งงเข้าห้ำห่ม
ของคืนวันศุกร์

บ้านของหล่อนเป็นบ้านเดี่ยวหลังขนาดกลาง หนาบ
ด้วยบ้านเดี่ยวคล้ายคลึงกันอีกสองหลัง ไฟจากหน้าต่าง
ลอดแนวต้นไม้ที่ทางหุ่มบ้านปลูกไว้ร่มรินข้างทางออกมา
แสดงว่าเจ้าของบ้านทั้งสองหลังยังไม่เข้านอน

เดี่ยวก็เห็นพี่ช้อแก้ว...

๑

หลังทางซ้าย ตกแต่งซุ่มไม้กระจุมกระจิมไว้หน้าบ้าน
เป็นของช้อแก้ว หญิงโสดวัยห้าสิบปลายๆ อดีตครองผู้ว่า
การรัฐวิสาหกิจ เธอขอเกษียณก่อนเวลาเมื่อปีก่อนนี้เอง
หลังจากนั้นก็ใช้ชีวิตตามสบาย ไปทัวร์ไม่เว้นแต่ละเดือน
อยู่บ้านก็ดูหนังบูชี่หรือไม่กี่ทีวีดีเกือบทั้งคืน พอแสงเงิน
แสงทองส่องฟ้าเธอก็รู้ดม่านปิด เข้านอนเงียบไปตั้งแต่เช้า
จนกระทั่งเลยเที่ยงจึงตื่นขึ้นมากับข้าว และบางครั้งก็เผื่อ
แผ่มาถึงบ้านใกล้เรือนเคียงด้วย

พอได้ยินเสียงรถของตาราจอดหน้าประตูบ้าน
ช้อแก้วก็ปรากฏตัวขึ้นหลังหน้าต่างห้องนอนชั้นบน มองลง
มาแล้วโบกมือให้เป็นสัญญาณ ทำนองว่า

‘กลับมาแล้ววี พี่ดูๆบ้านให้แล้ว เรียบร้อยนะจะ
ไม่มีอะไรต้องห่วง ขโมยไม่มี ไฟไม่ช้อต ก็อกน้ำไม่รั่ว
ทุกอย่างปกติ’

ช้อแก้วเป็นผู้หญิงกระฉับกระเฉง ดูสาวกว่าอายุหลาย
ปี นิสัยช่างพูดช่างคุย อยากรู้้อยากเห็นตามประสาคน
ขี้เหงา อาจจะทำน่ำรำคาญสำหรับคนอื่น แต่ หญิงสาวถือ

ว่ามีเพื่อนบ้านที่ส่งเสียงคุยข้ามรั้วมาบ่อย ๆ แบบนี้ ก็ถือเป็นไมตรีจิตมิตรภาพที่หาได้ยากในเมืองหลวง

ดารซาโบกมือตอบ จอครถในโรง เดินกลับมาปิดประตูบ้าน ก่อนจะไขกุญแจเข้าไปในห้องชั้นล่าง ไฟฟ้าที่ตั้งสวิตซ์อัตโนมัติไว้เปิดกระจ่างสว่างไสวตั้งแต่หัวค่ำ แสงสีนวลอ่อนสอาดลงจับชุดรับแขกไม้สักแบบเก่า และเครื่องเรือนอีกสองสามชิ้นในห้อง ก่อความรู้สึกลับคุ้นเคยเหมือนอยู่บ้านเก่า

หล่อนเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เปิดประตูเข้าไปในห้องนอน ม่านหน้าต่างด้านข้างเปิดอยู่ หล่อนเดินไปรูดปิด เพื่อความเป็นส่วนตัว แต่ก็เห็นภาพที่เห็นเป็นประจำทุกคืน

อาจารย์นิวัตจะต้องนั่งทำงานอยู่ตรงหน้าต่าง

หน้าต่างห้องนอนของหล่อนเปิดตรงกับห้องชั้นบนของบ้านทางขวา เจ้าของบ้านเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย หนุมใหญ่้วยสี่สิบกว่า ชื่ออาจารย์นิวัต

อาจารย์นิวัตอยู่ตามลำพัง พังจากข้อแก้ตัว เขามีลูกสาววัยรุ่น ไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย ภรรยาก็เลยไปอยู่กับลูก ประมาณปีกว่าๆแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าเธอจะกลับมาเมื่อไร

เลิกจากงาน เขากลับบ้าน หมกมุ่นอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ เขียนตำราหรืออาจจะติดต่อกับลูกเมียผ่านทางอินเทอร์เน็ต จนเด็กตื่นเลยเที่ยงคืนเป็นประจำว่าจะเข้านอน

สักเดือนกว่าๆมานี้ เมื่อมีโอกาสพบปะพูดจากันบ้างตอนหล่อนไปรดน้ำต้นไม้ ก็จั่วตรีที่เขาทำก็คือเมื่อเห็นหล่อนกลับมาถึงบ้าน เปิดไฟในห้องนอน ลึกครู่เสียงกริ่งโทรศัพท์ในห้องนอนจะต้องดังขึ้น

เสียงเขาแล่นมากระทบหู ราวกับเปิดเทปอัตโนมัติ

“กลับมาแล้ววีศรีรับ น้องดาว”

หล่อนก็ตอบเหมือนเทปอัตโนมัติเช่นกัน

“คะ เวะไปกินข้าวกับหลานๆ อาจารย์ล่ะคะเป็นไงบ้าง ยังไม่นอนอีกหรือ?”

“ยังครับ กำลังคุยกับลูกทาง MSN ผมมีหนังเรื่องใหม่ น้องดาวยัง

ไม่ได้ดู พรุ่งนี้ผมจะเอาทีวีตีมาใส่ไว้ในตู้จดหมายให้นะ”

“ขอบคุณค่ะ”

หลังจากนั้นหล่อนก็คุยกับเขาเรื่อยเปื่อยด้วยเรื่องงานบ้าง เรื่องปลีกย่อยเท่าที่เจอในชีวิตประจำวันบ้าง ก่อนจะวางหูกันไป

ทุกครั้งทีวางหู หลิงสาวก็อดยิ้มกับหน้าต่างบานที่หันไปทางบ้านนั้นไม่ได้

อาจารย์นิวัตเป็นคนสุภาพ ซ่อนความซื่ออายุไว้ได้ทำที่เครื่องขีมิ เขามองหล่อนอย่างตั้งแต่วันแรกที่หล่อนขนของเข้ามาในบ้าน อาสาเข้ามาช่วยยกเครื่องเรือนให้ หลังจากนั้นก็เลยได้รู้จักกัน แต่ที่ไม่มีโอกาสจะสนิทกันมากกว่านี้ เพราะหล่อนไม่ค่อยอยู่ติดแม่แต่เสาร์และอาทิตย์ วันธรรมดา กลับมาบ้านก็ตึกเกินกว่าจะมาเยี่ยมเยียนกันได้

เพื่อนบ้านสองข้างไม่รบกวนดาราชา ไม่มีแม่แต่จอตรดขวางประตูบ้านคนอื่น เรื่องเปิดเพลงดังๆ หรือเมาเหล้าอะอะก็ไม่มีสักครั้ง นับว่าหล่อนตัดสิ้นใจถูกที่ย้ายมาอยู่ที่นี่

หมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ยังใหม่ สวยเรียบมีระเบียบ ปลูกต้นไม้เขียวสดชื่นตาตามถนนสายใหญ่และสวนหย่อมหน้าบ้าน แม้ว่าหล่อนต้องขับรถค่อนข้างไกลกว่าจะถึงที่ทำงาน แต่ขึ้นทางด่วนก็ทำให้สะดวกขึ้นมาก ตึกว่าจะหนูดู้อยู่ในคอนโดมิเนียมกลางใจเมือง

แต่บ้านแสนดีก็ยังคงดูไม่เข้าที่เข้าทางนัก ตูและเตียงไม้รุ่นเก่าดูแปลกแยกไม่รับกับบ้านใหม่ หลิงสาวยังจนปัญญาว่าจะทำอย่างไรดีให้มันกลมกลืนกับสภาพโดยรวม เรื่องแต่งบ้านไม่ใช่เรื่องถนัดของหล่อนมาแต่ไหนแต่ไร

หล่อนเป็นคนเดียวที่ได้เครื่องเรือนของบ้านเก่ามาไว้ในบ้านนี้ครบทุกห้อง ไม่ต้องซื้อใหม่ เครื่องเรือนของเดิมชิ้นใหญ่ๆ ที่ขนมาไม่ไหวก็ขายให้เจ้าของที่ซื้อตัวบ้านไป พี่ชายและพี่สาวไม่หมยหมยกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้

“หนูดาวอยากเอาเตียงตู้ไปไหนไป ก็เอาไปเลย เหลือเท่าไรพี่ก็ขายให้คุณเพริศ พร้อมบ้าน” พี่ชายบอกหล่อน “พี่ไม่เอาของพวกนี้หรอก ลีเขาวามันไม่เข้ากับบ้านพัก ก็จริง”

พี่ชายหล่อนมีบ้านอยู่ในกรมทหาร ตัวเขาเองประจำอยู่ในจังหวัดไกลทาง

ภาคใต้ แต่พี่สะใภ้และลูกสองคนอยู่ในกรุงเทพฯ บราลีนบอกว่าบ้านเนื้อที่ค่อนข้างคับแคบเกินกว่าจะอยากขนเครื่องเรือนเก่าๆ เข้าไปให้รกบ้าน สามีก็คล้อยตาม

ส่วนนิติดาพี่สาวคนรองไม่สนใจหุยมหิมอย่างข้าวของเครื่องใช้ จะให้ขนจากเมืองไทยไปถึงเมลเบิร์นที่หล่อนอยู่ ย่อมยุ่งยากสิ้นเปลืองเกินไป อีกอย่างหล่อนกับสามีก็นิยมนั่งอยู่บ้าน ปีหนึ่งก็เดินทางไปประเทศโน้นประเทศนี้ เท่าที่จะหาเวลาไปได้ หล่อนไม่ต้องการภาระใดๆ มาดูดีให้ต้องพะวง

เมื่อสิ้นบุญพ่อแม่ ท่านทั้งสองล่องลับไปในระยะห่างกันไม่กี่เดือนในปีก่อนนี้เอง ที่ดินสองร้อยตารางวาของบ้านหลังเดิมมีราคาสูงลิ่วจากถนนขยายใหม่ ตัวบ้านไม้เก่ามีคนมาขอซื้อไปปลูกใหม่ พร้อมด้วยเครื่องเรือน ส่วนที่ดินกลายเป็นที่ตั้งอาคารสำนักงานใหญ่ริมถนน

พี่น้องทั้งสามแบ่งเงินก้อนใหญ่ออกเป็นสามส่วนโดยไม่มีข้อบาดหมาง แล้วต่างคนต่างก็แยกย้ายกันดำเนินชีวิตของตนไปอย่างอิสระ แต่ก็ยังมีสายใยผูกพันกันเหนียวแน่นไม่เสื่อมคลาย

พี่ชายและพี่สาวมีครอบครัวของตัวเอง แยกบ้านไปนานแล้ว ถ้าจะมีห่วงอะไรสักอย่างก็คือน้องสาวคนเล็ก เพราะว่าดารชาอยู่กับพ่อแม่มาตลอด ไม่ได้ย้ายออกมาอยู่ข้างนอก แม้ว่าหล่อนทำงานมาหลายปีแล้วก็ตาม

“หนูดาวแน่ใจหรือว่าไม่อยากอยู่คนเดียว?” พี่สาวเคยถามย้ำ “มันสะดวกไม่เหนียวเหมือนมีบ้าน ปลอดภัยกว่าด้วย อยู่บ้านคนเดียวพี่เป็นห่วง”

“ไม่ละค่ะ หนูดาวชอบอยู่บ้าน” หล่อนตอบด้วยความมั่นใจ “ทนอยู่ในห้องแคบๆ ไม่ไหว”

“เสาร้าอาทิตย์ ไม่รู้จะทำอะไรก็แวะไปหาหลานๆ บ้างนะ” พี่ชายกำชับ “อย่าเหงาอยู่คนเดียว ลิเชาก็รักหนูดาวเหมือนน้องแท้ๆ”

พี่ชายและพี่สาวยังมองหล่อนเป็นน้องคนเล็ก ไม่รู้จักโตอยู่ร่ำไป ก็เป็นธรรมดา ดารชาเป็น ‘ลูกหลง’ ของพ่อแม่ เกิดเมื่อพี่ชายอายุสิบสี่และพี่สาวอายุสิบสอง พี่ทั้งสองเมื่ออายุมากขึ้น ต่างคนต่างรู้สึกว่าเป็นเพื่อนกันมากกว่าพี่ชายน้องสาว ผิดกับหล่อน ผู้ซึ่งต่อให้ทำการงานรับผิดชอบมานานหลายปี ก็ยังเป็น ‘หนูดาว’ ของพี่ทั้งสอง ราวกับหล่อนอายุสิบกว่าขวบยังไม่เปลี่ยนแปลง

หญิงสาวรู้สึกว่าเป็นโชคของตัวเอง ที่พี่ ๆ น้อง ๆ กลมเกลียวกันดี ไม่มีข้อขัดแย้ง แม้แต่ตอนที่แบ่งเงินทองจากค่าขายบ้านและที่ดินก็ตกลงกันได้ราบรื่น โชคดีอีกอย่างคือพี่สะใภ้และพี่เขยชาวออสเตรเลียก็เข้ากับหล่อนได้ดีไม่มีปัญหาใดๆ

บราลีมักจะโทร.มาหา ถ้าหากว่าสุดสัปดาห์ไหน หญิงสาวหายหน้าไปติดๆ กันหลายสัปดาห์

“แวะมาหาพี่หน่อยซิ หนูดาว ตอนเย็นๆ มีเลี้ยงกันนิดหน่อยที่บ้าน ไม่มีใครรอก ก็พี่ เพื่อนๆ ปรารถานายทหารในกรม แล้วก็หลานๆ เธอ อ้อ! คุณตา คุณยายแวะมาหาด้วย”

ทุกอย่างในชีวิตหล่อนราบรื่น ดารขามีเพื่อนสนิทสองสามคนที่เป็นเพื่อนไปด้วยกัน มีงานอดิเรกให้ทำในวันหยุด มีญาติที่ไปมาหาสู่ได้เสมอ ชีวิตหล่อนไม่มีเสี้ยนหนามใดๆ แม้แต่เพื่อนบ้านที่ใครๆ มักจะบ่นว่ามีปัญหาหนักันัก หล่อนก็เจอเพื่อนบ้านที่ดีทั้งชายและชาว

ชีวิตเป็นถนนสายยาว ไหลลื่นนิ่มนวล ทอดไปเบื้องหน้าอย่างเสมอต้นเสมอปลาย...ใครๆ ก็บอกว่าหล่อนเป็นหญิงสาวโชคดีหาตัวจับยาก

หล่อนไปถึงบ้านของเศรษฐินีทั้งสองตอนสิบโมง ตามที่นัดไว้

คุณเพริศก้าวฉับ ๆ ลงจากเรือนไม้สองชั้นที่เคยเป็นบ้านเก่าของดารขา เธอปลูกใหม่เหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน ให้ช่างมาทาสีใหม่ แต่ยังคงรักษาสีเขียวอ่อนอมเทาคล้ายของเดิมเอาไว้ ประตูหน้าต่างทุกบานเปิดกว้าง มองเข้าไปเห็นภายในซึ่งมีเครื่องเรือนจัดไว้เป็นระเบียบ คนหลายคนกำลังวุ่นวายกับอุปกรณ์อยู่ในห้องรับแขกชั้นล่าง

บ้านนี้ปลูกอยู่ที่มุมสนาม ในเขตบ้านหลังใหญ่ที่เธอครอบครองกับน้องสาว คุณเพริศกะว่าจะให้เป็นบ้านสารพัดประโยชน์ เอาไว้เป็นฉากถ่ายหนังหรือละครก็ได้ จัดงานพบปะของสมาคมหรือมูลนิธิที่เธอเป็นกรรมการก็ได้อีกเหมือนกัน เป็นกิจกรรมสังคมที่คุณเพริศทำด้วยความกระฉับกระเฉงมายาวนานหลายสิบปี

คุณเพริศส่งยิ้มและรับไหว้ดารขา พี่เธอชาวเป็นระเบียบ เป็นสิ่งงามคู่กับดวงตาดำขลับคมกล้า ประดับดวงหน้าเหลี่ยม ขากรรไกรกว้างให้น่าดูขี้บ่าง ผิว

สี่ซั่ม บวกกับผมขอยสั้นและเรือนร่างสูงหนาหะมัดหะแมงในเสื้อเชิ้ตพับแขน ปลอยชายคลุมกางเกงยีนส์ทำให้คนที่มองเผิน ๆ มักเข้าใจผิดมานักต่อนักแล้วว่าเธอเป็นหนุ่มใหญ่ แม้แต่เสียงพูดของเธอก็ห้าวเกือบเท่าผู้ชาย

“คุณเพร่าอยู่ที่บ้านหรือคะ?” หล่อนถามถึงน้องสาวของคุณเพริศ

“ยายเพร่ายังแต่งตัวไม่เสร็จ” คุณเพริศส่ายหน้าอย่างระอาเมื่อพูดถึงน้องสาว “เสื้อผ้าที่จะเปลี่ยน พี่ให้เด็กขนไปไว้ข้างบนแล้ว เต็มก็ถ่ายวิดีโอได้เลย”

คุณเพริศพูดกับพนักงานบริษัททุกคน โดยใช้คำว่า “พี่” อย่างเป็นกันเอง แม้เขาเหล่านั้นมีวัยอ่อนพอเป็นลูกหลานเธอได้ก็ตาม

ความสัมพันธ์เกิดขึ้นนานมาแล้ว ตั้งแต่หล่อนเรียนอยู่ปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัย มาฝึกงานในบริษัทที่คุณเพริศและคุณเพร่าเป็นเจ้าของ คนที่ฝากให้คือหลานชายเธอ เขาเป็นเพื่อนกับพี่ชายคนโตของหล่อน คุณเพริศก็ต้อนรับเด็กสาวด้วยอัธยาศัยดี

ดารษาทำงานได้ดีเป็นที่พอใจ พอเรียนจบ หล่อนก็ไปอยู่กับพี่สาว เพิ่มความรู้ทางภาษาที่ออสเตรเลียอีกหนึ่งปี แล้วกลับมาสมัครงานที่บริษัทของคุณเพริศ แล้วก็ทำงานเรื่อยมาจนบัดนี้

ความสนิทสนมทวีขึ้นตามปี หญิงสาวสามารถเดินเข้าออกอกในบ้านของนายจ้างได้เหมือนบ้านญาติผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะมีการอะไรทางบ้าน หล่อนก็จะมาช่วยด้วยความเต็มใจ จนบางทีก็เป็นเหมือนเลขานุการส่วนตัวของทั้งสองคน

แม้แต่งงานอย่างคุณเพร่านี้ก็อยากจะร้องเพลง ถ่ายวิดีโอ เพื่อเอาลงแผ่นแจกจ่ายเพื่อนฝูงเป็นของขวัญปีใหม่ ดารษาก็มาช่วย เพราะคุณเพร่าออกปากชวนว่า

“หนูดาว มาช่วยดูกันหน่อยนะจ๊ะว่าฉันโพสท่าสวยหรือยัง”

คุณเพร่าเรียกตัวเองว่า ‘ฉัน’ กับพนักงานบริษัทที่อายุน้อยกว่าเธอ แต่น้ำเสียงเธออ่อนหวาน รื่นเริงจนไม่ทำให้คนฟังรู้สึกถึงความแข็งกระด้างของคำ

ส่วนคุณเพริศ หลังจากโคลงหัว ฟังโครงการของน้องสาวด้วยความระอาก็เสริมว่า

“ดีแล้ว ที่เธอเอาหนูดาวมา ฉันอายน้อยหน่อย เป็นคนอื่นเขาจะหัวร่อ

งอหาย”

คุณเพร่าค่อนข้างกลัว แต่ไม่เถียง เธอเองก็รู้ใจพี่สาวว่า ต่อให้เธอทำสิ่งที่ คุณเพร่าเห็นว่าอุตรีกว่านี้สักสิบเท่า อย่างมากก็แค่บ่นค่อนข้างต่อไปตามเรื่อง แต่ที่ จะห้ามปราม ไม่เคยอยู่ในความคิด ตรงกันข้าม คุณเพร่าก็รู้สึกจุกจิกหาผู้คนและ อุปกรณ์มาให้พร้อมเสียด้วยซ้ำ

คุณเพร่าเดินเฉียดมายตามทางเดินเล็กๆ ระหว่างบ้าน เค้าที่สวมรองเท้า สั้นสูงข่อยถี่ๆ เพราะขึ้นแค่เขาดัตร์ดกระซิบแบบสะโพกทำให้ก้าวยาวๆ ไม่ได้ ท่อน บนเป็นเสื้อแพรตัวยาวหลวมติดกุหลาบแพรสีสดดอกเท่าฝ่ามือ เป็นชุดย่อนยุคไป สมัยต้นรัชกาลที่ ๗ ที่เธอเตรียมเข้าฉากในวันนี้

คุณเพร่ากางร่มคันใหญ่ ป้องกันแดดที่ส่องลอดกิ่งไม้ใหญ่มิให้สัมผัส ดวง หน้าที่แต่งไว้เอี่ยมลออ มีหนึ่ง ช่างแต่งหน้าประจำตัววิ่งกระหืดกระหอบตามมา พร้อมกับเด็กสาวคนรับใช้ประจำตัว ถือกระเป๋าไปโต ตามมาติดๆ อีกคน

“อ๊วย! หนูดาวมาแล้ว” คุณเพร่าทักเสียงแหลม พร้อมส่งยิ้มแฉ่งแก้มกว้าง ขวาง เธอมองดาราซาหัวตัวตามความเคยชิน ออกปากทักตามเคยว่า “แห่ม! เสื้อสีชมพูช่วยสวยเข้าผิวหนู ตัวใหม่ใช่ไหม น่ารักจริง”

แทบไม่มีใครเชื่อว่าคุณเพร่าเป็นน้องสาวหลานตามคุณเพร่ามาแท้ๆ รูป- ลักษณะทั้งสองตรงกันข้ามกันราวกับพ่อแม่หยิบมาผิดตัวจากโรงพยาบาล คุณเพร่า ล่ำสันทะมัดทะแมงเท่าไร คุณเพร่าก็ผอมบางเท่านั้น ดูพลี๊วพรายราวกับปลิวลม เธอมีผิวขาวจนเกือบซีดและดวงหน้าแหลมเรียว ซึ่งผ่านศัลยกรรมมาแล้วอย่างดี ทั้งเปลือกตา สันจมูกและขากรรไกร

ผิวหน้าคุณเพร่าฉาบเครื่องสำอางไว้จนเนียนราวกับหุ่น ทรงผมยี่ไว้พองสั้น แค่ออ ทรงผมเธอเปลี่ยนได้สารพัดทั้งสั้นและยาวได้ในวันเดียว ตลอดจนแฟชั่น แต่งกายเป็นสาวน้อยบ้างสาวใหญ่บ้างหลากหลาย ไม่มีใครทายถูกถึงอายุแท้จริง ของคุณเพร่า ว่าเธออายุสี่สิบหรือห้าสิบกันแน่ ตัวเธอเองก็เก็บไว้เป็นความลับ สุดยอด

คุณเพร่าก้าวฉับๆ ขึ้นไปบนตัวบ้าน เธอกวาดสายตามองรอบๆ ห้องรับแขก ที่ตกแต่งไว้สะอาดเรียบร้อย ด้วยเก้าอี้รับแขกของเก่า หากแต่ทั้งชุดส่งช่างแต่งใหม่

ซัดลงน้ำมันไว้เอี่ยมลออ แล้วเปรยพูดขึ้นลอยๆ

“ห้องมันแข็งๆยังไงไม่รู้ เหมือนฉากละคร ไม่เหมือนบ้านจริงๆ”

คุณเพริศเดินตามน้องสาวขึ้นมา กอดอก ยืนแยกขาเล็กน้อย ตบลอยๆ
เช่นกัน

“ก็ขรุขระ ขนตู้ ออกไปหมดเอง ว่ามันทำให้ห้องเล็กลง”

“ฉันไม่ได้หมายถึงตู้กับรูปเซี่ยๆ แต่ฉันว่าห้องมันดูแข็ง มีแค่ชุดรับแขก
ชุดเดียว”

“เธอจะเอาอะไรเข้ามาอีกล่ะ มีเฟอร์นิเจอร์มากนักเดี๋ยวก็บังตัวมอมๆมืด
หมด”

ดารชาว์จักผู้หญิงทั้งสองดีเกินกว่าจะเข้าไปใกล้เกลี่ย หรือออกความเห็น
คุณเพราไม่เคยพอใจกับอะไรง่าย ๆ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง ตรงกันข้าม
กับคุณเพริศที่ไม่เคยเกี่ยวงอนกับเรื่องเล็กน้อยหยุ่มหยุิม

หล่อนได้แต่แอบยิ้มกับเด็กสาวผู้ติดตามคุณเพรา และช่างแต่งหน้า ขณะที่
ที่คุณเพราหมุนดูตัวเองจากกระจกเงารูปไข่บนผนังตรงทางเดินหน้าห้อง แต่ในเมื่อ
เห็นได้เพียงครึ่งตัว เธอก็บ่นว่า

“บ้าจัง! มองไม่เห็นชิ้น ฉันไม่นั่งละ เตี้ยยับ ทยีนมันน้อยยังงี้แหละ”

ช่างถ่ายวิดีโอมาถึงแล้ว ฝ่ายจัดแสงก็กำลังวุ่นกับเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม
มีคนควบคุมเป็นหญิงสาวร่างเล็กผิวคล้ำ ทำทางคล่องตัว ทะมัดทะแมง

“พิมเสนจ๋า มานี่หน่อย” คุณเพราร้องเรียกหญิงสาว เสียงอ่อนหวานแต่
ปลายเสียงเริ่มหงุดหงิด

“ชา” หล่อนกระวีกระวาดเข้ามาทันที ส่งยิ้มกว้างเจิดแจ่มให้ทุกคนอย่าง
เป็นมิตร

พิมเสนไม่ใช่คนสวย หล่อนเป็นผู้หญิงร่างเล็กที่ดูแกร่งมากกว่าบอบบาง
แต่หน้าตาหล่อนสติเสขนิต ‘ต้อนรับแขก’ พร้อมจะเอาอกเอาใจคน เพื่อให้งานลุล่วง
หล่อนยังยิ้มแจ่มเจิดอยู่ได้แม้เผชิญหน้ากับคุณเพรา ผู้ก่อปัญหาในนาทีสุดท้ายอยู่
เป็นประจำ

“ฉันว่าห้องมันยังไม่ลงตัว ดูหลอนๆ” เธอหันรีหันขวาง “มันไม่สวย แต่

บอกไม่ถูกว่าต้องแก้ไขยังไงดี”

“ไม่โล่งหรอกค่ะ มุมที่คุณเพรานั้น สวยดีแล้วค่ะ” หญิงสาวตอบพลาง ยิ้มแย้มให้กำลังใจ พยายามนึกหาทาง “ถ้ามีแจกันดอกไม้อยู่ใกล้ๆ ก็สวยสิดีนะคะ”

คุณเพราไม่ยอมขมวดคิ้ว เพราะจะทำให้หน้าผากเป็นริ้วรอย เธอทำเพียง สายหน้าน้อยๆ

“ดอกไม้ก็คงช่วยได้นิดเดียว แต่...เออ! แจกันดอกไม้สักหน่อยก็ไม่เลว ต่อม...” เธอเรียกเด็กสาวผู้ติดตามรับใช้ “ไปเอาแจกันดอกไม้สดบนตึกมา มีก็ แจกันเอามาให้หมด หนูควาไปเป็นเพื่อนต่อมหน่อยเถอะ เด็กคนนี่สั่งอะไรไม่เคย ทำได้ถูกเลย”

ถึงเวลานี้ ดารารู้ว่าหล่อนจะต้องรวดเร็วยิ่งกว่าลมพัด คุณเพราจะรอได้ ไม่นาน เธอทนอากาศอบอ้าวนอกห้องปรับอากาศไม่ได้ หล่อนก็เลยรีบผลະจาก ตรงนั้นทันที มีต่อมวิ่งกระหืดกระหอบตามมาด้วย

ตึกหลังใหญ่ของคุณเพรามีแจกันดอกไม้อยู่หลายแห่ง ปักดอกไม้สดสี่สวย เพราะเธอไม่ชอบดอกไม้ประดิษฐ์ ดาราชช่วยต่อมหามาได้สี่แจกัน อุ้มกันมาทั้งสองมือ

เมื่อแจกันดอกไม้มาถึง วางลงบนโต๊ะรับแขกและหลังตู้ ไม่ว่าจะย้ายตรง มุมไหน ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของคุณเพราจนแล้วจนวน

“ไม่ไหวจ้ะ ยังกะงานบุปผชาติ วางยังไงก็ไม่สวย”

เธอเดินไปเดินมา หงุดหงิดงุ่นง่าน มีหนึ่งเดินตามประกบทุกอย่างก้าว คอย ชับหน้าไม้ให้มัน ในที่สุด คุณเพริศซึ่งเดินกลับไปตึกใหญ่ ย้อนกลับมาดูอีกครั้ง ว่าน้องสาวทำอะไรถึงไหนแล้ว ก็พบว่ายังไม่มีการเริ่มต้นจนแล้วจนวน

“แม่เอ๊ย...” คุณเพริศกอดอก ครางออกมา “จะเอาอะไรกันนักหนา เอางี้ ไหม ถ้ายึโคลสหน้าเธอไปพลงๆ ก่อน”

คุณเพราไม่เห็นทางอื่น เธอยื่นหน้าไปหาช่างประจำตัวอีกครั้ง

“หนึ่งจ๋า หนึ่ง ดูหน้าให้หน่อยซิ เป็นมันหมดแล้วมั้ง ร้อนจะตาย”

คุณหนึ่งก็ลูกลูจอต้มแป้ง ปัดหน้า ปัดขนตา แต่งทรงผม เติมลิปสติก มีดารชาเป็นผู้ช่วยอีกทีหนึ่ง

พิมเสนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หล่อนพูดกับใครคนหนึ่งด้วยเสียงรวดเร็ว

“วา ตื่นแล้วหรือยัง มาที่นี้ด่วน ฮื่อ...ที่บ้านของคุณเพราะ ใกล้บ้านนาย
นิตเดียว เดินมาก็ได้ มาช่วยจัดห้องให้ที เท่านั้นละ มามือเปล่าไม่ต้องเอาอะไร
มา เอาหัวมาอย่างเดียวพอ”

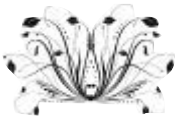
หล่อนกดปิด หันมาบอกดารชาด้วยสีหน้ายิ้มร่าเรียงตามแบบของหล่อน

“หนูตามเพื่อนมาแล้วค่ะ พี่ เขาแต่งบ้านเก่งมาก เห็นบุปจัดปั๊บเดียวเดียว
ออกมาสวยเนียบ คอยดูนะคะ”

วาญกตปิตมือถือ แข่งต่ำตัวเองอยู่ในใจที่

มือไวตันไปปรับเข้า เขาไม่ทันดูว่าเป็นเบอร์ของพิมเสน ไม่งั้น ก็คงไม่รับสายเรียกของหล่อนในวันหยุด

ให้ตายเถอะ! เพิ่งเข้านอนเมื่อตอนเช้าตรู่นี้เอง กลับจากสิบสองปีนากลับมาถึงกรุงเทพฯเอาตอนรุ่งสาง หัวที่มลงเตียงนอน กะจะตื่นเอาบ่าย พิมเสนก็โทร.มา ‘จิก’ เอาตัวไปทำอะไรต่อมีอะไรตามประสงค์ของหล่อน หลายเรื่องก็ไม่เห็นจะต้องเดือดร้อนถึงเขาลักนิต

๒

ชุกหน้าเข้าได้หมอน พยายามหลับต่อ แต่เสียงเรียกของพิมเสนยังก้องอยู่ในหูร่ำไป จนความม่งวงเลื่อนหายในที่สุดก็ต้องดีดตัวขึ้นจากเตียง ทบทวนอีกครั้งว่าหล่อนเรียกเขาไปที่ไหน

บ้านของคุณเพรา...

อ้อ! นายจ้างคนล่าสุดของพิมเสนนี่เอง หล่อนพันเงินไปนับแสน จากการเอาใจเอาใจเศรษฐินีเพี้ยนๆ ชายเครื่องแต่งบ้านไปได้หลายชิ้นจากร้านของหล่อน ถึงที่ร้านไม่มี หล่อนก็ไปหามาให้จนได้ ขอให้ชื้อนี้วสั่งพร้อมเงินสดมาเถอะ

“เอาใจคนรวยเพี้ยนๆง่ายกว่าเอาใจคนปกติแต่ไม่รวย” หล่อนให้เหตุผล

คุยกันถูกคอทำไหนไม่รู้ พิมเสนก็ชักจูงให้นายจ้างเกิดความคิดฟุ้งเฟื่องมากพอจะอยากทำมิวสิกวิดีโอส่วนตัว หล่อนวิ่งหาช่างกล้องและดนตรีประกอบมาจนได้ กินค่าคอมมิชชั่นอย่างสบาย

ที่จริงหล่อนอยากให้เขาไปช่วย แต่ว่าอายุติดงานพาฝรั่งไปليبสองปีนาเสียก่อน ก็เลยรับงานไม่ได้ ทำเอาหล่อนหัวเสียอยู่ไม่น้อย

“ถ้านายกลับมามัน ก็ไปช่วยกันหน่อย” หล่อนกำชับก่อนเขาเดินทาง

วายุทำหูทวนลม เขาไม่ชอบงานประเภทนี้ คุณเพราะเป็นผู้หญิงประหลาดเกินกว่าจะรู้สึกสนุกที่ทำงานด้วย เขาถูกชะตากับพี่สาวมาดทอมของหล่อนมากกว่า แต่คุณเพริศก็ไม่ใช่คนประเภทมาสั่งงานพิสดารแบบนี้เสียด้วย

เดินหัวซุนเข้าห้องน้ำ น้ำเย็นจากฝักบัวช่วยให้สดชื่นขึ้นบ้าง เมื่อกลับออกมา เห็นเสื้อผ้าซักแล้วใส่ตะกร้าวางอยู่บนโต๊ะห้องนอนอย่างเรียบร้อย ไม่พี่สาวก็หลานสาวนี่แหละช่วยทำให้ เมื่อตอนเช้าตรู่กลับมาเขาวางแหนมจากเชียงใหม่เอาไว้ให้บนโต๊ะกินข้าว คงเห็นกันแล้ว

เดินลงจากชั้นสามซึ่งเขาครอบครองอยู่ทั้งชั้น มาถึงชั้นสอง มีเสียงโทรทัศน์แว่ว ๆ ออกมาจากห้องของหลาน ลงมาถึงชั้นหนึ่งก็ได้กลิ่นแหมนึ่ง หอมฟุ้งยั่วน้ำลายออกมาจากครัว

ชลา พี่สาวของเขาโผล่หน้าออกมามองเมื่อได้ยินเสียงผีเท้าลงบันได

“ตื่นเร็วนี้” หล่อนทักน้องชาย แล้วถามต่อเมื่อเห็นเขาลงนึ่งสวมรองเท้า

“อ้าว! กินแหมนึ่งกันก่อน พี่ศกลกลับมา ยังไม่เจอหน้าเราเลย”

หล่อนหมายถึงพี่เขยผู้กลับจากนครศรีธรรมราชเดือนละครั้ง มาเยี่ยมครอบครัวเดือนก่อน และเดือนก่อนหน้านั้นก็ไม่เจอหน้าน้องเมีย วายุไปต่างจังหวัดทั้งสองครั้ง

“คงไปไม่นานหรอก พิมเสนเรียกให้ไปทำอะไรให้นิดหน่อย พี่กินกันก่อนไม่ต้องรอ”

กว่าจะถึงคำสุดท้ายเขาก็ออกพ้นประตูรั้วของทวานีเฮาส์สามชั้นมาแล้ว ชลา สายหน้า ก่อนจะผลุบกลับเข้าไปจัดการกับอาหารกลางวันที่ทำค้างอยู่

ทวานีเฮาส์ของพี่สาว เป็นที่อยู่อาศัยลึกเข้าไปในซอยเล็ก ซึ่งถูกบดบังด้วยตึกแถวหนาแน่นตรงปากซอยแยกจากถนนสายใหญ่อีกที ถ้าหากว่าวายุเอาจักรยานยนต์ของเขาออกมา ก็ต้องอ้อมไปสองสามถนนสายใหญ่ กว่าจะมาถึงบ้านที่หมาย

แต่ถ้ารู้จักทางลัดเลาะเข้าชอกชอยเล็กๆ หลังตึกแถว ทะลุเข้าชุมชนซึ่งมีอยู่ทุกหนทุกแห่งแล้วแต่จะเรียกชื่อว่าอะไร เข้าทางโน้นออกทางนี้อ่างคนชำนาญทางไม่ถึงสิบนาทีก็ทะลุออกมาถึงชอยเล็กแคบด้านหลังบ้านคุณเพริศและคุณเพรา

กำแพงสูงหนาล้อมบ้านไว้ทั้งสี่ด้าน แต่ก็พอจะมองเห็นหลังคาตึกหลังใหญ่โผล่ขึ้นมา คนที่อยู่อาศัยในทำเลค้าขาย มีแต่อาคารร้านค้าล้อมรอบบ้าน ถ้าไม่รวยจนไม่จ้อเงิน ก็ต้องเป็นคนที่มีความผูกพันกับถิ่นเก่าของตัวเองจริงๆ

วายุเชื่อว่าผู้หญิงสวยวัยสองคนนั้นคิดทั้งสองแบบ เท่าที่รู้เธอก็ไม่มีลูกเต้าที่จะต้องประเคนมรดกไว้ให้ เพราะฉะนั้น ก็มีสิทธิ์จะทำอะไรตามใจชอบ

เขาคดกริ่งประตูเล็กหลังบ้าน แจ้งความประสงค์ให้คนในบ้านรู้ ก่อนจะได้รับอนุญาตให้เข้ามา เดินไปตามทางปูด้วยแผ่นหินลัดสนามหญ้า ไปถึงเรือนไม้สองชั้นแบบเก่าที่ปลูกเสร็จใหม่ เห็นเงาคนหลายคนเคลื่อนไหวอยู่ในนั้น

ในตอนนั้นเอง เขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนพิงขอบหน้าต่างมองออกมา ขอบหน้าต่างกลายเป็นกรอบอย่างเหมาะเจาะกับตัวหล่อน หล่อนยืนหันข้าง เอี้ยวดวงหน้ามามองเขาโดยไม่ตั้งใจ

เงาสลัวในห้องให้พื้นหลังสีเขียวหม่นอมเทา ขับผิวหน้าและผิวกายสีครีมเด่นออกมาเหมือนเดือนฉาย เขาเห็นแม้แต่ดวงตารูปยาว หางตาซ้อนเฉียงขึ้นเล็กน้อยได้ขนตายาวสีเข้ม เป็นรูปดวงตาสวยแบบตะวันออก หล่อนเป็นคนผิวขาวจัด ริมฝีปากเต็มอ้มจึงออกสีชมพูใสเหมือนปากเด็กน้อย

เขาไม่เคยเห็นหล่อนเมื่อมาบ้านนี้ในครั้งก่อน ผู้หญิงสาว...อายุเห็นจะคราวลูกคุณเพรา ดูเปล่งปลั่งสะอาด ผิวพรรณเนียนตา ขวนให้มองเพลิน วายุก็เลยมองหล่อนเต็มตา

หล่อนยิ้มให้เขา เป็นยิ้มที่ตรึงตา ในความสดใสปราวจากจริด ยามยิ้ม หล่อนยิ้มทั้งดวงหน้า ไม่ใช่เฉพาะริมฝีปาก เป็นยิ้มที่ชวนให้ยิ้มตอบโดยไม่รู้สีกตัว หล่อนหันไปบอกใครคนหนึ่งในห้อง ด้านหลังหล่อน ด้วยเสียงดีใจ

“มาแล้วละค่ะ น้อง”

พิมเสนกระวีระวาดออกมาต้อนรับเขาที่บันไดหน้าบ้าน หล่อนลากแขนเขาทั้งที่ไม่จำเป็น เพราะวายุไม่ได้เดินเอื่อยอืด เขาก็ว่องไวพอกับหล่อนนั่นแหละ

“กำลังรออยู่เชียว คุณเพรากลั้บไปตึกโน้นแล้ว มาช่วยดูห้องรับแขกหน่อย
แต่ยังงั้มันถึงจะสวย คุณเพราตัวมันโล่งไป ถ่ายออกมาแล้วไม่สวย เหมือนฉาก
ละคร”

หญิงสาวคนนั้นเดินยั้มละไม่เข้ามาสมทบ วายุมองหล่อนเต็มตาอีกครั้ง

หล่อนสวยไม่น้อยกว่าที่เห็นไกล อยู่ในวัยเบ้งบานเต็มที่ หน้าใส ผมชอย
สั้นแค่ตันคอ หนานุ่มดูสะอาดเป็นเงา รั้บกับผิวเนียนชมพูไปทั้งตัวทำให้คาดคะเน
อายุได้ยาก อาจจะวัยไล่เลี่ยกับเขา หรืออย่างมากก็ไม่เกินสามสิบ

“พี่หนูดาว” พิมเสนแนะนำสนั้ๆ “เป็นเลขาฯคุณเพรา ส่วนนี้วายุคะ เพื่อน
ที่พิมเสนโทร.ไป นายมาดูห้องนี้เร็วเข้า”

จบคำแนะนำ หล่อนนุดเขาเข้าไปในห้องรับแขกชั้นล่าง มองปราดเดียว
วายุกั้ดูออกว่าทำไมมันดู ‘แข็ง’ นั้ ใครก็ตามที่จัดเครื่องเรือนในห้องนี้ วางเอาไว้
อย่างทื่อๆ ราวกับงานชายเฟอร์นิเจอร์ ไม่มีศิลปะในการจัดให้เหมาะกับห้อง ตู้สอง
ไปก็วางของโซวีโน้นั้น เรียงรายแน่นราวกับร้านขายของเก่า

“จัดใหม่” เขาออกคำสั่งกล้วยๆกับพิมเสน “ยกเก้าอี้วางเฉียงออกไป ไม่
ต้องตรงเป็ยบยั้งนี้”

พิมเสนรีบเข้ามาเป็นลูกมือ ทำทางแข็งขัน ไม่หยาบโหย่ง ไม่ใช่ว่าหล่อน
ชอบงานแบบนี้ แต่คนอย่างหล่อนไม่เก็ยกับงาน ทำอะไรก็ได้ถ้าให้งานลุล่วงไป
โดยเร็วที่สุด

คุณเพรากลั้บไปนั่งรั้บไอเย็นอยู่ในห้องของเธอบนตึกใหญ่ ทำทางหงุดหงิด
หนอยๆ ที่ทุกอย่างยังไม่พร้อมตั้งใจ แต่เธอกั้บ่นมากไม่ได้ เพราะเป็นคนอยาก
เปล็ยเอง

ดารชาเข้ามาช่วยพิมเสน ไม่มีทำทางรั้งเก็ยงานที่จะว่าไปก็ไม่ใช่หน้าที่
อะไรของหล่อน ตรงกันข้าม หล่อนถือว้าเป็นความรั้บผิดชอบที่จะดูแลห้องหับ
ข้าวของไม่ให้เสียหาย แม้แต่รอยขีดข่วน

“ผมอยากได้ฝ้ายาวๆ สั้กผั้ นั้ ผ้าคลุมไหล่สวยๆ กั้คงใช้ได้ เออ! คุณเพรา
ใส่สิ้ออะไรนะ”

“สิ้ชมพูคะ” หญิงสาวตอบ “ชมพูออกแดง”

“จั้นผ้าคลุมไหล่สีเข้ม เอามาสักสี่ห้าผืน ผมจะเอามาแต่งเก้าอี้ ถ้วยชาม ในตู้แน่นเกินไป ต้องเอาออก ให้ใครมาไขกุญแจเอาออกไปเก็บข้างนอกที”

ดารชาดลุนผลันลงจากเรือน เดินแกมวิ่งข้ามสนามไปที่ตึกใหญ่ ทางด้านนี้ วายุกับพิมเสนช่วยกันยกเก้าอี้ ระมัดระวังไม่ให้เกิดรอยขีดข่วนบนพื้นไม้กระดานที่ ลงน้ำมันไว้เรียบเป็นเงา

ชายหนุ่มเรียกเพื่อนร่วมงานของพิมเสนเข้ามา ถามถึงมุกกล้อง ว่าคุณเพราะ จะอยู่มุมไหนของห้อง เขาขยับ จัดเก้าอี้ใหม่ โดยให้พิมเสนซ่อมทำแทนคุณเพราะ “นั่งตรงนั้นแหละ เสร็จแล้วยืน เดินมาที่หน้าต่างก็ได้ อยากรู้ว่ามุมไหน เข้าทำที่สุด”

พักใหญ่ คุณเพริศก็เดินสวๆข้ามสนามมาที่เรือน เสียงกุญแจกรุกกรัก อยู่ในมือ เธอเข้ามาไขกุญแจ ล่าเสียงถ้วยชามลายครามออกไป อย่างระมัดระวัง ปากก็บ่นอุบอิบ

“ยอมให้แม่เจ้าประคุณคนเดียว ขนออกจากตู้ เตี้ยวก็ต้องขนกลับเข้าไป อีก”

“ไม่จำเป็นมั้งครับ” วายุกอบสั้นๆ เมื่ออีกฝ่ายมองเขาเป็นเชิงถาม เขาก็ ขยายความ “มันแน่นตู้เกินไปแล้วครับ วางหลวมๆสวยกว่า”

“จั้นระวะ” คุณเพริศไม่ต่อล้อต่อเถียง

เธอเดินไปไขกุญแจห้องเก็บของใต้บันได ค้นหากล่องกระดาษออกมา เพื่อ เรียงถ้วยชามลงอย่างระมัดระวัง

ดารชาดลุนออกไปห่างๆ เพื่อให้กะกะผู้ที่ทำงานอยู่ หล่อนเพียงแต่ยก แจกันดอกไม้มาวางตามที่ที่เขาสั่ง ถอยไปมองอย่างทิ้ง

ในตอนแรกหล่อนก็ดูไม่ออกว่ามันจะเปลี่ยนแปลงได้ในลักษณะไหน แต่เมื่อ ทุกอย่างเรียบร้อย คุณเพราะเดินทางร่มฉัตรฉายมาในชุดเดียวกับที่สวมตอนแรก แต่งหน้ามาใหม่เอี่ยม เธอลงนั่งตามที่วายุกชี้ให้ดู

เหลียวมองไปรอบๆ เธอก็เริ่มกรีดกราดตามนิสัย

“อู๊ยต้ายตาย! ชุดน้ำชาลายครามของฉันทายไปไหน ใครจัดตู้ใหม่ ทำไม โหรงเหรงยั้งงั้น”

“ผมจัดเองครับ กาน้ำชาขนาดใหญ่เกินไป ไม่เข้ากับชิ้นอื่นๆ” วายูตอบสั้นๆ

คุณพร้าค้อนชายหนุ่ม สะบัดเสียงน้อยๆ

“ก็มันของชิ้นสำคัญ ฉันทชอบ เอากลับมาเดี๋ยวนี้เชียว”

“บ้าน่า เพราะ เธอยัดทะนนานเข้าไ้ยังกะโกตัง น้องเขาก็เอาออก จัดให้ เห็นแต่ละชิ้นซัดๆ ไม่งั้นของมันปนเปกัันหมด” คุณพร้าค้อนอธิบายตามแบบของเธอ “ไ้ก้าบ้ำาของเธอ ฉันทเก็บลงกล่องแล้ว ซี้เกียจรีอ เสียเวลาซักซ้าไปอีก บ้ายนี้ เธอจะต้องไปงานอภิมหากุศลนะอย่าลืม”

คุณพร้าค้อนอึ้ง ค้อนพี่สาว ดารษาเห็นท่าไม่ดี ก็เลยประนีประนอม

“ดาวไปยกมาได้คะ อยู่ข้างหน้าห้องนี้เอง”

คุณพร้าค้อนอีกด้วยท่าทางสาวน้อยแสนงอน เธอโบกมือห้ามว่าไม่ต้องแล้วนั่งระงับอารมณ์อยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเริ่มลีลาของเธอตามที่เธอเองซ้อมไว้

เมื่อซ้อมเสร็จช่วงแรก ไปดูส่วนที่ถ่ายไว้เป็นตัวอย่าง คุณพร้าค้อนก็เกือบจะลืมความซุนใจ ยิ้มออกมาได้

“อ๊วยตายตาย!” เธออุทานด้วยถ้อยคำติดปาก “ออกมาสวยจัง แหม! ลีลันยังกะในหนัง”

ดารษาเองก็ไม่อยากเชื่อว่า แก้วที่จัดมุมใหม่ แจกันดอกไม้ และผ้าคลุมไหล่ไม่กี่ผืนที่ถูกจัดวางพอเหมาะนั้นจะส่งลีลันให้คุณพร้า รวากับเรือนแหวนที่ซัับหัวพลอยให้ลอยขึ้นมาโดดเด่น

วายูช่วยจัดแสงให้ หลอนมอเห็นเขาเดินจัดโน้นทำนี่อยู่พักใหญ่ก่อนถอยออกมา หลังจากนั้น ทุกอย่างก็ออกมาสวยสวย จนคุณพร้ายิ้มออกมาได้โดยไม่ต้องฝืน

เมื่อถึงเวลาบันทึกจริง ที่จะต้องทำกันอีกครั้งตามความต้องการของเธอ คุณพร้าค้อนก็แซมซึ้นเสียงจ๊มยืมและลีลาของเธอกระตุ้งกระตุ้งแพรวพราว

วายูถอยออกไปยืนในมุมห่างที่สุด ขณะมองจริตกิริยาคุณพร้า เขาอดนึกไม่ได้ถึงไฟกะพริบหลากสีบนต้นคริสต์มาส คุณพร้าเคยเป็นผู้หญิงสวยในวัยสาว เขาดูออก แม้ว่าเธอทำคัลยกรรมหน้าเกือบทั้งหน้าจนดูแทบไม่ได้ในวัยนี้

แต่เอาเถอะ จะไปเอาอะไรมากกับผู้หญิงที่มีเงินจนไม่รู้จะทำยังไงให้พอดีกับชีวิต

หญิงสาวมองจากจอมอนิเตอร์ เมื่อฝ่ายแสงจัดการปรับแสงเสร็จแล้ว ก็เห็นด้วยความพิศวงว่า ห้องรับแขกนั้นมีบรรยากาศที่เปลี่ยนไปจากตอนแรกจนเห็นชัด

ผ้าคลุมไหล่สีเข้มพาดทิ้งตัวอยู่บนเก้าอี้ข้างตัวคุณเพรา ช่วยลดความแข็งของไม้เก้าอี้ลงได้มาก สีของมันเป็นพื้นหลัง ขับสีของของคุณเพราให้ดูเด่น แจกกันดอกไม้วางอยู่ในมุมเหมาะ เก้าอี้เคลื่อนย้ายจากตำแหน่งเดิม จัดจังหวะเป็นธรรมชาติ ไม่ได้จัดระเบียบให้ตรงจนแข็งเกร็งอย่างในตอนแรก แม้แต่ตู้กระจก ก็ไม่แออัดไปด้วยถ้วยชาม แต่เว้นระเบียบมองเห็นของแต่ละชิ้นได้ชัดเจน

‘เด็กคนนี่เก่ง’ หล่อนนึกชมชายหนุ่มที่ยืนกอดดอกฟิงหน้าต่างบานไกลที่สุด ตั้งใจว่าจะชมเขาตั้งๆ เป็นกำลังใจ เมื่องานจบลงแล้ว

พิมเสนไม่ได้อธิบายมากเกี่ยวกับเพื่อนของหล่อน ดาราซาพอเดาออกว่าเขาคงเรียนหรือเคยทำงานด้านดีไซเนอมาบ้าง ดูเขาหยิบจิบอะไรง่าย ๆ ไม่ไกลาหลอย่างคุณเพรา เพียงไม่กี่อึดใจ มันก็ออกมาดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ

ตัวเขาเองก็ดูดีว่าเสื้อยืดและกางเกงยีนส์ง่าย ๆ อาจจะเป็นที่หุ่นสูงเพรียว มีกล้ามเนื้อผายกำลังดี ไม่ผอมหรือว่าหนาจนเกินไป ผมเส้นอ่อนละเอียดราวกับผมผู้หญิง แตดจากนอกหน้าต่างเล่นแสงกับสีน้ำตาลเข้มเจือดำ ออกมาเป็นเงาสวย

หล่อนมองเห็นผิวที่ตั้นแขนพ้นจากเสื้อยืดขาว เป็นผิวเนื้อเจือเหลืองเหมือนน้ำผึ้งสีอ่อน ไหลลงมาถึงศอกและข้อมือเป็นสีเข้มกว่าเล็กน้อย เขาต่างไปจากหนุ่มผิวขาวละอ่อนตาชั้นเดียวตามความนิยมสมัยนี้ ดูเป็นผู้ชายไทยผิวสองสีค่อนข้างขาวอย่างธรรมดา แต่การทรงตัวดี ทำให้เมื่อยืนสบาย ๆ ก็ยังดูชวนมอง

ถ้าหากว่าเขาเป็นคนรักของพิมเสน หล่อนก็รู้สึกว่าจะเหมาะสมดี เป็นหนุ่มสาวที่คล้องแคล้วสมกัน

ในเมื่อคุณเพราพอออกพอใจ งานก็จบลงได้ทันเวลาที่เธอจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

ว.วินิจัยกุล

เพื่อออกไปงานของมูลนิธิที่เธอเป็นกรรมการอยู่ ขนาดบอกว่าเร็ว แต่ดื่ก็คล้อยต่ำลงแล้ว เมื่อเธอเดินร้องเพลงเบา ๆ กลับไปพร้อมกับช่างแต่งหน้าและเด็กรับใช้ประจำตัว

ตกเย็น ถึงเวลาปิดเรียน ดารชาอยู่รั้งท้าย ปิดประตูหน้าต่างเอง คนอื่น ๆ กลับไปกันหมด รวมทั้งพิมเสนด้วย หล่อนรีบร้อนกลับทันทีที่งานเสร็จ

แต่เพื่อนของพิมเสนทำให้หญิงสาวแปลกใจ เมื่อเขาบอกว่า จะช่วยหล่อนปิดประตูหน้าต่าง ดูแลทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนแล้วจึงจะกลับ

วายุไม่ใจคำพอจะสะบัดมือหนีไปง่าย ๆ เมื่อ
งานเสร็จ แม้ว่าหญิงสาวไม่ได้เรียกร้องให้ใครเข้ามาช่วย
เก็บข้าวของและปิดห้องหับ เขาก็อดไม่ได้ยู่ตี

นึกชมที่หล่อนทำงานว่องไว แต่ก็ถึถ้วนและพิถีพิถัน
ซ้าไม่จุจกจริตข้บ่นอย่างผู้หญิงเจ้าระเบียบโดยมาก

เมื่อปิดบ้านใส่กุญแจเรียบร้อย หล่อนเหลียวมาหัวเราะ
กับเขาอย่างสดีไส

“เสร็จเร็วดีจัง ถ้าไม่มีคนช่วยคงนานกว่านี้เยอะ เหา
กุญแจไปเก็บที่บ้านใหญ่ก่อน เดี่ยวกลับกันได้แล้ว”

๓

หล่อนเดินลัดสนามไปที่ตึกใหญ่ วายุก็เดินไปด้วยเพื่อ
จะออกทางประตูเล็กกลับไปตามทางเดิมที่เขาเดินมา หญิง
สาวถามเขาอย่างเอื้อเฟื้อ

“รถจอดอยู่หน้าบ้าน ดิตรถไปลงกลางทางไหมคะ
กลับทางไหนล่ะ”

วายุชี้มือไปทางซอยด้านหลัง เมื่อออกทางประตูเล็ก
“ผมเดินมาทางนี้ เป็นทางลัดออกไปบ้านผมได้ ไม่
ต้องออกถนนใหญ่ เคยไปไหมฮะ”

หล่อนทำตาโตมองเขา

“ทางนี้หรือ ไม่เคยไปคะ รู้แต่ว่าเป็นที่ดินของคุณ
เพริศไปจนเกือบจดถนนใหญ่ทางโน้น”

“มีกัวยเดี่ยวแขกอร่อยมากอยู่เจ้านึงด้วยละ กับเนื้อ
สะเต๊ะ มีอยู่เจ้าเดียวในซอย หาทื่นไม่ค่อยมีแล้ว”

“สะเต็ก...หรือคะ?” หล่อนย้อนถามด้วยเสียงไม่แน่ใจ

“ไม่ใช่สะ เนื้อสะเต๊ะ เหมือนหมูสะเต๊ะที่เรากินกันไง

แต่ว่าทำด้วยเนื้อ อร่อยกว่าหมูอีก เคยกินไหม”

“อ้อ! เคยได้ยินเหมือนกัน แต่ไม่เคยกิน” หญิงสาวยอมรับตามตรง “แต่ฟังแล้วน่าสนใจ คุณเพริศชอบอะไรแบบนี้ละ คราวหน้าจะบอกเด็กในบ้านไปซื้อมาให้เธอชิมบ้าง ส่วนคุณเพราะไม่กินเนื้อคะ หลังจากนั้นเธอกินมังสวิรัต”

“น่าจะหาเวลาไปชิมเสียเองนะฮะ เดินไปแค่นี้เองไม่ถึงสองร้อยเมตร”

ดารซาไม่เคยอยากเดินไปตามซอยเล็กชอกน้อย แออัดไปด้วยร้านค้าเล็กๆ รกรุงรังด้วยสินค้า พื้นถนนเดินลำบาก แต่คำชวนของเขาฟังน่าสนใจ อีกอย่างหล่อนก็อยากนึกชิมอะไรแปลกๆ ไปจากที่กินเป็นประจำ เพื่อจะเอาไปฝากเพื่อนบ้าง พี่สะใภ้บ้าง ในวันหยุด

หล่อนก็เลยนึกสนุก

“ดีเหมือนกันนะ ซื่อกว่าเที่ยวแขกไปกินที่บ้านก็ได้ ให้เขาแยกน้ำ บอกทางหน่อยนะคะ”

“ไปด้วยกันซิฮะ ทางผ่านของผมอยู่แล้ว”

คุณเพริศเป็นเจ้าของที่ดินหลังบ้านที่เธอปลูกเป็นตึกแถวให้เช่าอยู่ในเวลานี้ ดารซาารู้แต่ว่าที่ดินเป็นมรดกตกทอดมาจากคุณแม่ของเธอ ด้วยความผูกพันกับเพื่อนบ้านเก่าแก่ เห็นกันมาตั้งแต่ยังเล็ก เธอก็เลยไม่คิดจะขายหรือขยับขยายทำประโยชน์ให้มากกว่านั้น คงให้เช่าต่อไปเรื่อยๆ เปลี่ยนมือจากคนเดิมที่ตายไปหรือย้ายไป มาสู่คนใหม่ซึ่งก็วัยเลยกลางคนกันแล้วทั้งนั้น

ท่าทางชายหนุ่มรู้จักแถวนี้ดีจนดารซารู้สึกที่งั้น ไม่ว่าเขาเดินไปถึงตรงไหน ก็มีเจ้าของร้านทักทายเขาหรือไม่เขาก็ทักทายก่อน เรื่อยไปตลอดทาง แม้แต่เด็กที่วิ่งอยู่แถวนั้นก็ยังพันหัวเราะให้ด้วยท่าทางคุ้นเคย

“คุณอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ?” หล่อนถาม เมื่อเฉลียวใจนึกขึ้นมาได้

“ไหนฮะ? อ้อ! เปล่า แต่บ้านผมอยู่ไม่ไกลเท่าไร แถวนี้ผมเลยรู้จักดี”

ดารซานึกถึงละแวกบ้านเก่า แม้ว่าอยู่มานานตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ แต่ก็รู้จักกันไม่กี่บ้าน โดยมากเป็นเพื่อนบ้านที่มีฐานะระดับเดียวกัน ทักทายกันบ้างเป็นครั้งคราวเมื่อสวนทาง แต่ก็ต่างคนต่างอยู่ตามแบบชาวเมืองหลวง นานทีปีหนจึงจะ

มีเหตุให้วิสาสะกันสักครั้ง

“ร้านนี้ล่ะอะ”

เสียงร้องบอก จุตให้ความคิดกลับมาตรงหน้า หญิงสาวมองร้านอาหาร
คูหาเดียวที่อีกฝ่ายชี้ให้ดู

ก็เป็นอย่างที่หล่อนคิดนะแหละ ร้านขายก๋วยเตี๋ยวเก่าๆอย่างที่เราเห็นทั่วไป ไม่ได้ตกแต่งอะไรเป็นพิเศษ มีตู้กระจกอยู่หน้าร้านวางของสดที่ใช้ปรุงก๋วยเตี๋ยว เต่า
ปิ้งเล็กๆ วางอยู่หน้าร้าน วางขึ้นเนื้อป่นมันเสียบไม้ กลิ่นหอมฉุยคละเคล้ากับควัน
บางๆ เป็นร้านประเภทที่หล่อนเดินผ่านไปร้อยหนพันหนโดยไม่เคยสนใจจะแวะ

น่าสนใจขึ้นมานิดหน่อย ตรงที่มีลูกค้านั่งอยู่เต็มโต๊ะซึ่งมีอยู่ร่วมสิบตัว ตอน
นั้นหกลมแล้ว ได้เวลาอาหารเย็นพอดี ถ้าจำนวนลูกค้าเป็นเข็มวัดความอร่อยของ
อาหาร รสชาติก๋วยเตี๋ยวแซกก็คงน่าสนใจกว่าหน้าตาของร้าน

ท่าทางเจ้าของร้านซึ่งเป็นหญิงวัยเลขกลางคน ผิวคล้ำ ร่างอ้วนใหญ่ จะ
รู้จักชายหนุ่มดี นางยิ้มให้อย่างกว้างขวาง ทั้งที่กำลังสาละวนกับลวกเส้น ชาม
ก๋วยเตี๋ยววางเรียงกันเป็นตับอยู่ใกล้ๆ ด้วยฝีมือเด็กลูกจ้าง

“สวัสดีครับ มะ” วายุทกอย่างคุ้นเคย

“อ้าว! ไม่เห็นชะนาน” อีกฝ่ายยิ้มย่องมองใส ทักทาย ทั้งๆสาละวนกับ
งานในมือ หน้าเป็นมัน “แวะมาได้ละ วันนี้น้วนหยุด คนเลยเยอะ เต็มๆ...หาที่
ให้นั่ง”

“ผมพาเลขาฯคุณเฟริศมาชิมก๋วยเตี๋ยวนะซี ถูกใจจะได้ซื้อไปขึ้นโต๊ะนาย”
ชายหนุ่มตอบอย่างกันเอง

คำว่า ‘คุณเฟริศ’ ขลังเอากการ เจ้าของร้านหันขวับไปร้องบอกสามี ซึ่งเดิน
เข้าออก ยกอาหารอยู่ไม่ไกลนัก ให้ยกข้าวของจากโต๊ะตัวลึกสุด จัดเป็นที่นั่งให้
ทันที ไม่ต้องยืนรออยู่หน้าร้าน

เขากับหล่อนก็เลยได้นั่งเร็วกว่าที่คิด เพียงครู่เดียว ก๋วยเตี๋ยวแซกสองชาม
ก็ลัดคิวมาวางตรงหน้าอย่างทันใจ ส่วนเนื้อสะเต๊ะนั้นต้องรออีกครู่หนึ่งจึงตามมา

“คุณคงจะมากินที่นี้บ่อย เจ้าของร้านเลยรู้จักดี” ดาราขาทาย ยิ้มๆ

“ผมเคยพาทวาริสต์มากิน บางกลุ่มเขาชอบยั้งนี่ คือชอบหาของกินอะไร

แปลก ๆ ที่หาไม่ได้ในบ้านเมืองเขา”

ดารขามองอีกฝ่ายอย่างทิ้ง

“เป็นไกด์หรือคะ?”

“ก็เป็นบ้าง เวลาเพื่อนเรียก แต่ผมไม่ได้ทำเป็นประจำ”

“อ้อ...” หญิงสาวพึมพำ หล่อนเองก็ไม่ว่าเขาทำงานอะไร จะซักรักก็เกรงใจว่าอยาก رؤ้อยากเห็นมากไป หล่อนเป็นคนซื่อเกรงใจคนอื่นอยู่เสียด้วย

ก่ายเตี้ยเจ้านั้นรสชาติอร่อยอย่างที่คาดไว้จริงๆ น้ำแกงรสเข้มข้นและหอมกะทิกับเครื่องเทศจนไม่ต้องเติมอะไรเลยก็ว่าได้ แต่ว่าออกรสเผ็ดจนดารขาต้องหยิบกระดาษชุ่มขึ้นมาซับเหงื่อเป็นพัลวัน แก้มชมพูของหล่อนกลายเป็นสีแดงจัดราวกับถูกสีป้ายทับ

วายุนึกขำหล่อน เขาก็เลยลุกไปหยิบกระดาษเช็ดปากจากโต๊ะวางใกล้ ๆ มาส่งให้หล่อนทั้งกลอง แล้วส่งน้ำแข็งเปล่ามาเพิ่มให้

เรื่องที่อยู่กันไปเรื่อย ๆ เป็นเรื่องอะไร ดารขาจำไม่ได้มากนัก รู้แต่ว่าเขาคุยสนุก จนหล่อนหัวเราะได้หลายครั้ง ทำให้หล่อนลืมความขมขื่นของร้านเสียสนิท

“โอ๊ย! เผ็ด แต่อร่อยมาก”

หญิงสาวออกปาก เมื่อก่ายเตี้ยหมดขามไปอย่างแทบไม่รู้ตัว ส่วนเนื้อสะเต๊ะกลิ่นหอมหวานยั่วน้ำลายนั้น หล่อนผลักจานมาให้เขาจัดการส่วนใหญ่เอง ส่วนหล่อนกินเข้าไปสองไม้ก็อุทธรณ์ว่า

“อร่อยจัง แต่ขออิมแค่นี้ ไม่ไหวแล้วค่ะ”

“แค่นี้หรือ อิม?” เขาแก้งยั่ว ทำหน้าซิงซังบอกว่า “ป๊ะยื่นมองอยู่ แกจะหน้าเสียถ้าลูกค้ากินไม่หมด แปลว่าไม่อร่อย”

หญิงสาวขำเลื่องมองตามสายตาเขา หล่อนหน้าจ้อย อุบอิบว่า

“ทุกทีตอนเย็น ๆ เกือบไม่กินอะไรเลยนะ มื้อนี้หนักที่สุด มีทั้งกะทิทั้งเนื้อติดมัน เตี้ยต้องไปฟิตเนสสัก ๓ ชั่วโมง”

วายุยกไหล่

“ถ้าคุณไปวิ่งออกกำลังกายที่สวนลูมอย่างผมละก็ ละลายไขมันได้ยิ่งกว่าแอร์บิกกับเขานาอีก”

อาหารตรงหน้าหมดแล้ว ดาราขาลั่งเนื้อสะเต๊ะและก๋วยเตี๋ยวแขก ใส่ถุงเพื่อนำกลับไปฝากคุณเพริศ ส่วนค่าอาหารบนโต๊ะ หล่อนยื่นกรานว่าขอแบ่งครึ่งกับเขาจนสำเร็จ

“เอาอเมริกันแชร์ดีกว่า สบายใจดี ไม่งั้นรู้สึกว่าเป็นหนี้กันยังไงก็ไม่รู้ คุณว่ายังไงใหม่คะ”

“ไม่ถูกครับ” วายตอบหน้าตาเฉย ทั้งที่รู้สึกว่หล่อนก็เป็นคนยุติธรรมดีเหมือนกัน “ถ้าให้ตี ผลัดกันคนละครึ่ง คราวหน้าคุณเลี้ยงผม”

หล่อนทำตาโต

“ยังมีคราวหน้าอีกหรือคะ?”

“เคยกินขนมผักกาดไหมล่ะ ใส่หัวไชเท้าของแท้ด้วยนะ ไม่ใช่มีแต่แป้ง ถ้าคุณจะเอาไปฝากคุณเพริศละก็ เดินไปอีกซอยก็จะมีเจ้าเก่าแก่ที่เขาทำเก่งจริง ๆ ลูกค้าเข้าคิวหน้าร้าน คิดดู”

ดาราหัวเราะ ส่งดวงหน้าหล่อนเจิดแจ่มราวกับแสงตะวัน ดวงตาสีเข้มเป็นเงาใส สะท้อนความรื่นรมย์ในหัวใจออกมาทางแววตาและน้ำเสียงสดใส

“หลอกไปกินขนมอีกแล้ว นึกว่าเราเป็นเด็ก ๆ ไร้ง”

วายุก็เลยหัวเราะบ้าง

“แสดงว่าคุณยังไม่รู้จักแถวนี้ จะเอาอะไรอีกล่ะ บางบ้านเขาเย็บเสื้อให้ห้องเสื้อแพง ๆ ก็อยู่แถวนี้ ชายในร้านตัวละลายพัน จ้างตัดที่นี้ไม่ก็ร้อย ถ้าเดินตามซ้อปิ้งเซ็นเตอร์คุณไม่มีโอกาสรู้”

หญิงสาวไม่รู้จริง ๆ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่หล่อนจะเผยความไม่รู้ออกไปง่ายนัก

หล่อนก็เลยเปลี่ยนเรื่องเป็นว่า

“ไปวิ่งที่สวนลุมบ่อใหม่คะ”

“ผมไปเกือบทุกวันที่ว่าง คุณคงไม่เคยไป ผมไม่เคยเห็นคุณเลย ถ้าเป็นเจ้าประจำ ยังไงก็จำกันได้”

หล่อนเดินออกจากร้านแล้วในตอนนั้น คิดว่าคงจะแยกกับเขา เขาก็คงเดินไปอีกทางหนึ่งเพื่อกลับบ้าน แต่วายุกลับเดินมากับหล่อนอย่างหน้าตาเฉย

“อ้าว! ไม่กลับบ้านหรือ?”

“ผมช่วยหิ้วไปส่งที่บ้านคุณเพริศ” เขาดึงถุงอาหารไปจากมือหล่อน เร็วจนหล่อนดึงกลับมาไม่ทัน “ค่าแล้ว เดินไปด้วยกันดีกว่า”

ค่าแล้วก็จริง แต่แสงไฟจากร้านและริมถนนสว่างจ้าจนท้องฟ้ามืดคล้ำไม่มีความหมาย ผู้คนก็ยังเดินกันไปมาไม่ขาดสาย แต่พอเลี้ยวเข้าซอยเล็กที่ตรงไป ยิ่งกำแพงหลังบ้าน ดาราซาจึงเข้าใจว่าทำไมเขาถึงเดินมาเป็นเพื่อน

ตรงนั้นมีร้านเล็กๆ ที่หล่อนไม่ได้สังเกตตอนเดินผ่านไปครั้งแรก พอดตกค่าก็แน่นไปด้วยชายฉกรรจ์ไว้หนวดเครา สวมเสื้อวินบ่าง หรือเสื้อยืดไม่มีแขนบ้าง ซีมอเตอร์ไซค์มาจอดกันแน่นขนัด

ทุกคนจ้องมองหล่อนเป็นตาเดียวกัน ถ้าสายตาเหล่านั้นเป็นแรงผลัก หล่อนก็คงถึงชนหล่มก้นกระทะแตก

วายุทำหน้าที่เฉยๆ ไม่ได้เห็นเป็นเรื่องแปลก ดาราซาได้ยินเขาร้องทักใคร่คนหนึ่งในงานวนั้น ด้วยเสียงร่าเริง

“ต้อง เป็นไงมั่ง ไม่ค่อยเจอเลยหมูนี้อ่ะ”

“ก็ตี พี่”

คนตอบเป็นหนุ่มร่างเพรียวล่ำสัน เสื้อยืดแขนกุดเผยให้เห็นรอยสักลายพร้อยที่แขน เขากวาดสายตาทั่วตัวดาราซาอย่างเปิดเผย ก่อนยกคิ้วให้วายุเป็นเชิงถาม

“พี่ไปไหนมาล่ะ?” เขาถาม

“พาเลขาคุณเพริศไปซื้อของขวัญเดี่ยวแขก เอาไปให้คุณเพริศกิน”

เท่านั้นสายตาที่มองอย่างโลมเลียและไม่เกรงใจก็เปลี่ยนไปทันที เขาพยักหน้ารับรู้แล้วหันไปพูดกับเพื่อนใกล้ๆ อย่างไม่สนใจอีก วายุก็เลยพยักหน้าให้หล่อนเดินผ่านไป

ดาราซาถามเบาๆ พอได้ยินกันสองคน

“พวกนี้เป็นนักเลงแถวนี้ล่ะซี”

“ก็เด็ดๆ แถวนี้อ่ะ” วายุตอบพอดได้ยินเช่นกัน “พูดชื่อคุณเพริศไว้เถอะ ได้ผลกว่ายันตึกกันผีเสียอีก แก่เจ้าแม่ตัวจริง คุณเป็นเลขาคุณเพริศ ไม่เคยตาม